

Bruxelles, 18 decembrie 2020
(OR. en)

**Dosar interinstituțional:
2020/0365 (COD)**

**14262/20
ADD 3**

PROCIV 105	ECOFIN 1182
JAI 1132	ENV 832
COSI 258	SAN 490
ENFOPOL 354	CHIMIE 69
CT 121	RECH 539
COTER 120	DENLEG 90
ENER 512	RELEX 1037
TRANS 621	HYBRID 49
TELECOM 277	CYBER 283
ATO 91	ESPACE 85

NOTĂ DE ÎNȘOȚIRE

Sursă:	Secretara Generală a Comisiei Europene, sub semnătura dnei Martine DEPREZ, Directoare
Data primirii:	16 decembrie 2020
Destinatar:	DI Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, Secretarul General al Consiliului Uniunii Europene
Nr. doc. Csie:	SWD(2020) 359 final
Subiect:	DOCUMENT DE LUCRU AL SERVICIILOR COMISIEI REZUMAT AL RAPORTULUI PRIVIND EVALUAREA IMPACTULUI care însoțește documentul Propunere de DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI privind reziliența entităților critice

În anexă, se pune la dispoziția delegațiilor documentul SWD(2020) 359 final.

Anexă: SWD(2020) 359 final

Bruxelles, 16.12.2020
SWD(2020) 359 final

DOCUMENT DE LUCRU AL SERVICIILOR COMISIEI
REZUMAT AL RAPORTULUI PRIVIND EVALUAREA IMPACTULUI
care însoțește documentul

Propunere de
DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI privind
reziliența entităților critice

{COM(2020) 829 final} - {SEC(2020) 433 final} - {SWD(2020) 358 final}

Fișă rezumat
Evaluarea impactului privind măsurile suplimentare pentru reziliența infrastructurilor critice (punct din Programul de lucru al Comisiei pentru 2020)
A. Necesitatea de a acționa
De ce? Care este problema abordată?
Pentru a furniza servicii esențiale prin intermediul infrastructurilor critice care stau la baza funcțiilor societale sau a activităților economice vitale din Uniune, este necesar ca aceste servicii să fie furnizate în mod fiabil, ceea ce înseamnă că operatorii relevanți trebuie să fie rezilienți la riscurile actuale și viitoare anticipate (cum ar fi pericolele naturale, acțiunile hibride, terorismul, incidentele interne, situațiile de urgență din domeniul sănătății sau accidentele). Cadrul european care este în vigoare în prezent nu este nici pe deplin adecvat scopului urmărit, nici adaptat exigențelor viitorului. În pofida faptului că în 2008 s-a adoptat Directiva privind infrastructurile critice europene (ICE) și că de atunci s-au luat alte măsuri la nivelul UE și la nivel național, operatorii nu sunt întotdeauna echipați în mod adecvat pentru a face față riscurilor generate de un context operațional tot mai complex, caracterizat, printre altele, de o situație a riscurilor dinamică și de interdependențe mai profunde între sectoare. Directiva ICE, axată mai degrabă pe protecția activelor decât pe reziliența operatorilor, vizează un număr mic de infrastructuri critice europene care au implicații transfrontaliere identificate în două sectoare (energie și transporturi). În plus, la nivel național există abordări divergente și deficiențe în ceea ce privește acoperirea sectorială, criteriile, evaluarea riscurilor, schimbul de informații etc., ceea ce generează obstacole în calea bunei funcționări a pieței interne, afectând în mod semnificativ capacitatea operatorilor de a furniza serviciile în cauză în întreaga Uniune în mod fiabil și fără a fi împiedicați de orice restricții nejustificate.
Ce se așteaptă de la această inițiativă?
Obiectivul general al inițiativei este de a asigura furnizarea continuă a serviciilor esențiale pe piața internă prin consolidarea rezilienței operatorilor infrastructurilor critice (denumite în propunere „entități critice”) în statele membre. Acest obiectiv general va fi îndeplinit prin urmărirea următoarelor obiective specifice: • asigurarea unei mai bune înțelegeri a riscurilor și a interdependențelor, precum și a mijloacelor de abordare a acestora; • asigurarea faptului că toate entitățile relevante din toate sectoarele-cheie sunt identificate ca fiind critice de către autoritățile statelor membre; • asigurarea faptului că o gamă largă de activități de consolidare a rezilienței se reflectă atât în politicile publice, cât și în practicile operaționale și • consolidarea capacităților și îmbunătățirea cooperării și a comunicării dintre părțile interesate.
Care este valoarea adăugată a acțiunii la nivelul UE?
O intervenție a UE este justificată de natura comună a multora dintre riscurile cu care se confruntă operatorii infrastructurilor critice din Europa, care devin tot mai interdependenți, precum și de existența unor norme naționale divergente în materie, care afectează capacitatea operatorilor de a furniza pe piața internă serviciile pe care le oferă. Având în vedere caracterul transnațional al furnizării serviciilor esențiale, chiar și perturbările localizate pot avea implicații europene considerabile, nefiind de așteptat în mod rezonabil ca acestea să poată fi atenuate doar printr-o acțiune la nivel național. În acest domeniu, o abordare coerentă la nivelul UE a gestionării riscurilor care să abordeze toate pericolele ar asigura faptul că toți operatorii relevanți iau măsuri adecvate de consolidare a rezilienței. Acest lucru, la rândul său, ar asigura furnizarea mai fiabilă a serviciilor esențiale, dar ar contribui, de asemenea, la crearea unor condiții de concurență mai echitabile pe piața internă.

B. Soluții
Ce opțiuni de politică legislative și nelegislative au fost luate în considerare? Există sau nu o opțiune preferată? De ce?
Au fost luate în considerare patru opțiuni de politică.

Opțiunea de politică 1 prevede măsuri voluntare, nelegislative, pentru a încuraja abordările mai comune și schimbul de informații ca o completare a Directivei ICE în vigoare.

Opțiunea de politică 2 implică o revizuire a Directivei ICE în vigoare pentru a alinia acoperirea sectorială cu cea a actualei Directive privind securitatea rețelelor și a informațiilor (NIS) și pentru a rafina criteriile de selecție a operatorilor ICE și cerințele aplicabile acestora, de exemplu prin menținerea unor planuri de reziliență a operatorilor. Atât statele membre, cât și operatorii ICE desemnați ar trebui, de asemenea, să efectueze evaluări ale riscurilor.

În schimb, **opțiunea de politică 3** implică înlocuirea Directivei ICE în vigoare cu un instrument juridic care să ofere un cadru global pentru a consolida reziliența entităților critice cel puțin în sectoarele reglementate de actuala Directivă NIS și pentru a îmbunătăți funcționarea pieței interne în această privință. Punerea în aplicare ar urma să fie sprijinită de un centru de cunoștințe specializat instituit în cadrul Comisiei. Statele membre ar trebui să identifice, pe baza evaluării riscurilor, entitățile critice care ar face obiectul unor cerințe diferite de consolidare a rezilienței. Atât statele membre, cât și entitățile critice ar avea obligația de a efectua evaluări ale riscurilor. S-ar institui, de asemenea, o procedură de identificare a entităților critice de importanță europeană deosebită, precum și anumite norme specifice aplicabile acestor entități.

Opțiunea de politică 4 include toate elementele prezentate în opțiunea 3. În plus, Comisia ar juca un rol mai activ în desemnarea entităților critice și s-ar înființa o agenție specializată a UE care să fie responsabilă cu reziliența infrastructurii critice.

Având în vedere impacturile anticipate ale fiecărei opțiuni și valoarea acestora, opțiunea preferată este opțiunea 3, care ar permite instituirea unui cadru de reziliență mai cuprinzător, care să țină seama de măsurile existente la nivelul UE și de specificitățile naționale.

Care sunt susținătorii fiecărei opțiuni?

Un număr limitat de state membre și de operatori au considerat că actualul cadru este suficient și au preferat măsurile voluntare prevăzute în cadrul opțiunii 1. În ceea ce privește opțiunea 2, un stat membru a susținut menținerea accentului pe infrastructurile critice europene în forma actuală a acestui concept, în timp ce alte state membre s-au pronunțat în favoarea revizuirii conceptului de ICE, astfel încât să includă infrastructurile cu o dimensiune paneuropeană clară. Majoritatea statelor membre au preferat opțiunea 3. Operatorii au sprijinit mai ales opțiunile 2 și 3. Opțiunea 4 s-a clasat pe ultimul loc în topul preferințelor statelor membre și, respectiv, ale operatorilor, fiind considerată prea intruzivă și inflexibilă, nepermițând luarea în considerare a specificităților sectoriale.

C. Impactul opțiunii preferate

Care sunt beneficiile opțiunilor preferate (sau ale opțiunilor principale, dacă nu există o opțiune preferată)?

Având în vedere rolul vital pe care îl joacă serviciile esențiale în viața cetățenilor UE și în economia UE, actorii din toate sectoarele economice, inclusiv întreprinderile mici, mijlocii și mari, ar avea de câștigat de pe urma consolidării rezilienței operatorilor. Pe lângă faptul că au efecte pozitive asupra întreprinderilor individuale, eforturile depuse la nivelul UE pentru a asigura furnizarea neîntreruptă a serviciilor esențiale ar contribui, de asemenea, la consolidarea stabilității economice globale și la îmbunătățirea în continuare a atractivității pieței UE pentru investitori.

Pe lângă impactul economic, măsurile de consolidare a rezilienței prevăzute în cadrul opțiunii 3 ar conduce la reducerea perturbărilor, la condiții de muncă mai sigure, la îmbunătățirea calității vieții și a sănătății cetățenilor UE. Într-adevăr, cu cât sporește fiabilitatea furnizării serviciilor esențiale, cu atât crește probabilitatea de a oferi cetățenilor beneficii economice, sociale, educaționale, profesionale și recreative. În plus, eforturile suplimentare de a reduce frecvența și gravitatea perturbărilor în furnizarea serviciilor esențiale ar avea, de asemenea, un impact pozitiv asupra mediului, în măsura în care acestea ar garanta o utilizare mai eficientă a resurselor, precum și modele de consum și de producție mai durabile în UE.

Care sunt costurile opțiunilor preferate (sau ale opțiunilor principale, dacă nu există opțiuni preferate)?
Principalele costuri suportate de statele membre ar fi legate de elaborarea de strategii naționale, de efectuarea de evaluări ale riscurilor și de identificarea entităților critice, precum și de exercitarea supravegherii și de asigurarea respectării legislației. Pentru îndeplinirea acestor sarcini, autoritățile competente ar putea însă să recurgă la politicile și la procesele existente, inclusiv la documentele de strategie, la mecanismele de evaluare a riscurilor, precum și la procedura de desemnare prevăzută în Directiva privind securitatea rețelelor și a informațiilor, ca bază pentru sprijinirea punerii în aplicare, ceea ce ar reduce costurile globale. Totodată, costurile directe suportate de entitățile critice identificate ar fi legate, dacă este necesar sau dacă nu au fost deja transpuse în practică, de efectuarea unor evaluări ale riscurilor la nivelul operatorilor, de luarea de măsuri organizaționale și/sau tehnice corespunzătoare pentru a consolida reziliența operatorilor și de raportarea incidentelor către autoritățile competente.
Care va fi impactul asupra societăților, a IMM-urilor și a microîntreprinderilor?
Se preconizează că, în ceea ce privește operatorii, diversele opțiuni ar avea impact asupra unui număr mic de IMM-uri. În timp ce în sectoare cum ar fi transporturile, energia sau apa, actorii care ar fi probabil să fie desemnați ca entități critice sunt, de regulă, întreprinderi de dimensiuni medii spre mari, cu mii de angajați, entitățile critice din alte sectoare pot avea o dimensiune mai redusă. De exemplu, este posibil ca, în sectorul sănătății, IMM-urile să poată furniza servicii specifice, foarte tehnice sau specializate. Cu toate acestea, IMM-urile aflate în această poziție sunt, fără îndoială, stimulate să asigure un nivel ridicat de reziliență pe cont propriu și/sau fac obiectul unor cerințe specifice la nivel național și/sau la nivelul UE, ceea ce reduce costurile suplimentare aferente opțiunii preferate.
Va exista un impact semnificativ asupra bugetelor și a administrațiilor naționale?
Vor exista unele impacturi asupra autorităților competente ale statelor membre care decurg din obligații specifice, de exemplu evaluări periodice ale riscurilor la nivel național, strategii naționale, precum și măsuri de supraveghere și de asigurare a respectării legislației. În plus, necesitatea de a acorda sprijin suplimentar operatorilor identificați ca fiind entități critice în îndeplinirea obligațiilor care decurg din legislație ar implica anumite costuri.
Vor exista și alte efecte semnificative?
Nu se aplică.
D. Acțiuni subsecvente
Când va fi revizuită politica?
Evaluarea impactului actului legislativ va fi efectuată la patru ani după termenul stabilit pentru punerea în aplicare a actului legislativ, în vederea asigurării faptului că există o perioadă suficient de lungă pentru a evalua efectele inițiativei după ce aceasta a fost pusă în aplicare pe deplin în toate statele membre.